

ЗАБРАНЕНО ПРИВЛИЧАНЕ

Copyright © 2022. MOODY by Penelope Ward
The moral rights of the author have been asserted.

© Анета Макариева-Лесева, *превод от английски*

© Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2023

ISBN: 978-954-28-4211-8

Забранено привличане

ПЕНЕЛЪПИ УОРД

Превод от английски:
Анета Макариева-Лесева

На Шанън

Глава 1

Рен

Работата ми е да помагам на хората да се чувстват добре – без да играе ножът или да предписвам медикаменти. И по много приятен начин, ако питате мен. Правя масажи по домовете, обикалям града. Това е една от причините да обичам начина, по който си вадя хляба: не се налага да вися на едно място. Фирмата, за която работя – „Елит масаж“, има офис в центъра на града, където отивам веднъж месечно, за да се снабдя с консултативи и да си получа графика. Когато днес следобед се отбих, шефката ми Трина ме изненада.

– Току-що добавих нов час в графика ти за утре, гледай да го сместиш – каза тя.

– Къде се намира? – попитах аз, докато тъпчех шишенца с масла в раницата си.

– В Бруклайн. Поискаха специално теб.

Спрях се за миг.

– Казва се Дакс Муди. Чувала ли си го?

– Не. Никога – поклатих глава.

– Чист е.

Трина винаги проверяваше новите клиенти за криминални досиета, за което ѝ бях благодарна, тъй като повечето пъти оставах насаме в домовете на разни непознати.

– Проверих го в „Гугъл“ и попаднах на бизнес профил му – продължи тя. – Собственик е на голяма инвестиционна компания.

Дакс Муди. Хм... никакви асоциации.

– Изглежда, някой ме е препоръчал.

Трина посочи към компютъра.

– Виж този имот. Там живее. – Тя отвори „Гугъл Ърт“ и увеличи изображението на някаква къща. Тухлена сграда с ограда от черно ковано желязо.

– Леле – възкликнах аз.

– Именно. Може би ще избереш да облечеш нещо малко по-специално от обичайната тениска и скъсани джинси – смигна ми тя. – Сещаш се – в случай че е необвързан.

– Сигурна съм, че щом живее в такава къща в Бруклайн, няма начин да е необвързан. Така или иначе няма значение. Нямах ли правило за смесването на деловите и личните отношения?

Тя сви рамене и увеличи още малко изображението на къщата.

– Нали знаеш какво казват за правилата.

На следващия ден паркирах пред тузарския имот и се зачудих защо ли пърхат пеперуди в стомаха ми. И преди съм имала богати клиенти. Но в тази заявка долавях нещо различно, макар да не можех точно да го определя.

Бруклайн се намираше извън пределите на града и цялата му площ бе прорязана от влакови линии. По улиците се забелязваше пъстро множество от колежани заради близостта на бостънските университети, както и заможни делови хора. Адресът, на който отивах, се намираше в по-тихата част на града, впечатляваща с големи, красиви къщи, където според слуховете живеели и двама футболисти на „Ню Ингленд“.

Есента беше в пълния си блясък и листата по дърветата грееха в ярки багри. Вдигнах поглед към двуетажната къща, облицована с декоративни тухлички. На алеята отпред забелязах овехтяло „Камри“, което изглеждаше не на място.

Нарамила раница с нужните материали, с преносимата масажна маса в ръка, аз се приближих към масивната черна врата, на която висеше пъстър венец. Натиснах звънеца и зачаках притеснена.

Отвори ми жена на около четиридесет и пет години, облечена в панталони в цвят каки и стилно поло. Това сигурно е госпожа Муди.

Погледна масата в ръката ми, после мен и попита:

– С какво мога да ви помогна?

Покашлях се:

– Ъх, да. Идвам при Дакс Муди. Записал е час за терапевтичен масаж в дванайсет.

Тя присви очи и лекичко се изсмя.

Какво толкова смешно имаше?

– Ъъъ... добре. – Направи ми знак да вляза. – Изчакайте тук във фоайето, моля.

– Благодаря.

Оставих масата на земята и се приближих до голяма снимка в рамка на стената. На нея се виждаше жена в сватбена рокля. Фонът приличаше на Вегас. Тогавата осъзнах, че жената, която ми отвори, не беше съпругата. Вероятно работеше тук. Жената от снимката бе погледнала през рамо, дългата ѝ руса коса се стелеше по гърба ѝ. Държеше малко букетче лилави рози. Изглеждаше красива.

Жената се върна и прекъсна мислите ми.

– Вероятно сте объркали часа. Господин Муди твърди, че е записал масаж за един?

Стомахът ми се обърна.

– О, боже. Момент да проверя. – Погледнах отново графика си на телефона. Оказа се права. Как можах? Прибрах телефона в джоба си. – Явно съм сгрешила часа. Много съжалявам. Ще се върна по-късно.

Тъкмо се наведох и хванах дръжката на масата си, когато дълбок мъжки глас долетя зад мен:

– Чакайте!

Обърнах се и насреща ми стоеше висок, пленителен, гол до кръста мъж, който бършеше потното си чело с малка бяла кърпа. По корема му ясно се очертаваха плочки. Имаше божествено тяло.

Това ли е Дакс? Очаквах някой по-възрастен. Този тип изглеждаше като излязъл от корицата на списание „ДжиКю“. На възраст трийсет-трийсет и пет, с изваяни мускули и светлокестенява коса. Носеше черни панталони, което ми се стори странен избор за фитнес. Загорялата му кожа блестеше от пот.

– Можем да го направим и сега – каза той.

Преглътнах. Мисълта да плъзгам длани по това тяло, ненадейно ме смути. Като човек, който си изкарва прехраната с докосване на хора, съм свикнала да владее емоциите си. Но... майчице! Това си беше дяволски огън. Нямахше да е зле да ме бяха предупредили за физическите му данни.

– Сигурен ли сте? Няма проблем да се върна по-късно. Грешката е моя.

– Да, знам. Но след като вече сте тук, можем да отхвърлим този ангажимент.

Да го отхвърлим? Масажът би трябвало да е приятно и отпускащо преживяване.

– Добре тогава. Само ми кажете къде ме искате.

Дакс ме изгледа няколко секунди по-дълго от нормалното и каза:

– В офиса ми.

Преглътнах и кимнах:

– Така да бъде.

– Дайте да ви помогна – и той се наведе, грабна масата и тръгна по коридора.

Икономката му ме изгледа удивена. Все още не проумявах какво толкова забавно намира във всичко това.

Докато го следвах, ме лъхна ароматът на парфюма му. Не можех да не се възхитя на мускулите на гърба му. Този човек явно здравата тренираше. Което ме накара да се зачудя... дали очакваше да го масажирам така, плувнал в пот?

Влязохме в офиса и той каза:

– Може да се разположите тук.

– Вашата икономка сякаш намира присъствието ми за много смешно.

– Ами да, не е в мой стил да си поръчвам масаж. А и не съм ѝ споменавал, че ще идвате. Все ми обяснява, че имам нужда да се отпусна. Вероятно си мисли, че тя го е провокирала.

– Разбирам. – Замълчах. – Аз съм Рен Макалистър, между другото. Но сигурно вече знаете, след като сте поискали точно аз да дойда?

Той игнорира въпроса ми и вместо това съобщи:

– Ще скоча да взема душ, докато се разположите.

– Добре – усмихнах се аз.

Благодарна да остана сама за малко и да не се налага да масажирам потен човек, въздъхнах дълбоко и се огледах. Мили боже! Всеки сантиметър от едната стена на стаята беше покрит с рафтове с книги. Дървеното му бюро беше отрупано с купчини документи. През големия прозорец нахлуваше ярка слънчева светлина и се виждаха дърветата в цветното им великолепие. Персийски

килим в искрящи багри покриваше по-голямата част от пода. Този офис беше колкото половината ми къща.

След като разгънах масата си в единия ъгъл, зарох в колекцията си от масла, чудейки се кое би било най-подходящо за него. Кой ли аромат би символизирал тъмна заплаха? Спрях се на ванилия – сладострастна и мистериозна.

След десетина минути Дакс се завърна. Гледаше ме безмълвен. С влажна коса, преоблечен в бяла тениска, прилепнала по мускулестото му тяло като ръкавица. Носеше същите черни панталони или може би друг такъв чифт.

Шумът от включен автомобилен двигател привлече вниманието ми към прозореца. Колата, паркирана на алеята, маневрираше назад. Дали икономката си тръгнаше? Ако я нямаше, значи Дакс и аз оставахме сами. Не бях дочула друго присъствие в къщата. Съпругата му трябва да е на работа или навън по задачи. Дали имаха деца? Започна да ме гложди съмнение дали не трябваше да се притеснявам от този клиент, предвид странния му темперамент. Не изглеждаше щастлив от присъствието ми.

– Ще започваме ли? – едва успях да изрека.

Той направи няколко крачки към мен и кръстоса внушителните си ръце.

– Не знам.

– Не знаете?

– Не съм сигурен за това – каза той.

– За моето присъствие тук ли? – запремигвах аз.

– За масажа, да. Мисля, че беше грешка.

Притесненията ми, че оставаме насаме, се изпариха, като разбрах за това негово колебание.

– Пробвали ли сте преди? – попитах ужасно объркана.

– Не. – Той обърна поглед към прозореца, после пак към мен: – Не съм.

Преглътнах мъчително.

– Е, просто е. Само легнете по корем и нататък аз поемам. Вие не трябва да правите нищо.

– Значи наистина трябва да пусна контрола.

– Тъкмо такава е идеята.

– Не ме бива в това. – Той килна глава: – Какво всъщност правите?

– Аз... заставам до вас и плъзгам ръце по кожата ви и се старая да освободя възлите в мускулите ви.

Той поклати глава.

– Не. Имам предвид с какво се занимавате? Това ли е постоянната ви работа?

Това обида ли беше?

– Да. Завърших школа по масажи след колежа и си докарвам добри доходи. Работата като масажен терапевт не е нещо, което може да се практикува между другото. Това е кариера, която носи удовлетворение във всяко отношение – побързах да се защитя аз.

– Не исках да кажа обратното. – Той взе да върти часовника си, който изглеждаше по-скъп от колата ми.

Въздъгнах.

– Имам и други увлечения, но тази работа покрива сметките и ми позволява да заделям по нещо. Сега спестявам за пътуване до Европа.

– Разбирам. – Той се загледа през прозореца с вид на човек, който иска да избяга.

Какво му става на този тип?

– Вижте... мога да си тръгна, ако не се чувствате комфортно.

– Не. – Приблужи се към един шкаф и извади бутилка с някакъв алкохол. – Имам нужда от глътка да се отпусна. – Наля си чаша кехлибарена течност.

Загледах се в големите му, мъжествени ръце:

– Щом ви е за пръв път.
– Кое? – попита той.
– Първия път клиентите винаги имат нужда да се отпуснат преди отпускащия масаж – изсмях се и неволно изсумтях.

– Това пък какво беше? – той присви очи насреща ми.
– Съжалявам. Нямах намерение да изсумтя. Случва се, когато съм напрегната. Стана неволно.

– А вие защо сте напрегната?
– Може би вашето настроение ми се предава.
Той обърна чашата и я тупна шумно на масата.
– Съжалявам. Не знам как да се отпусна. Такъв съм си.
Дори когато се очаква да съм безумно отпуснат... самата мисъл за отпускане ме стресира.

Кимнах:

– Това е съвсем в реда на нещата. Нарича се тревожност от релаксация.

– Благодаря за диагнозата – ухили се той.
– И аз бях като вас. Получавах паникатаки от тишината, когато се опитвах да медитирам.

Той облиза ъгълчето на устата си.

– Предполагам, че това унищожава целта на упражнението.

– Точно така. Седенето неподвижна, като във фризьорски салон или на зъболекарски стол, също ме хвърляше в паника като по-млада.

– Като по-млада? Вие сте си достатъчно млада. От колко време се занимавате с тези масажи? – попита той.

– От две години.

– Какво ви подтикна да се захванете с това?

– Искях да карам хората да се чувстват добре. А и не ме отегчава. Никога не се застоявам на едно място.

– Заплащането добро ли е? Колко от таксата остава за вас?

– Много въпроси задавате – присвих очи аз.

– Е, може би имам нужда да свикна с вас, преди да ви допусна да опипвате тялото ми.

По някаква причина този коментар ме провокира по неправилния начин. Да ме допуснел да опипвам тялото му? Като че това беше специална привилегия? (Сякаш четеше мислите ми и долавяше колко ме привлича. Леле.)

– Разбрах, че сте казали на фирмата, че някой ме е препоръчал – надигнах глас аз. – Защо сте толкова притеснен?

– Добре. – Той въздъхна, потърка лице с длани. – Да приключваме с това. Какво трябва да направя?

Исусе. Здравата се е натегнал.

– Съблечете тениската си и легнете на масата. Панталоните може да оставите или да ги свалите.

Той се изсмя дълбоко гърлено.

– Да си сваля панталоните ли?

– Да. Това е нормална практика. Но винаги е въпрос на избор на клиента. Мога да изляза от стаята, ако желаете, докато се съблечете. Има кърпа, с която да се покриете. Но няма проблем да останете с тях.

– Със сигурност ще остана с тях, благодаря.

– Така да бъде. Просто гледайте да не стоите като глътнал бастуна.

Той ме зяпна, но бързо осъзна играта на думи и леко се усмихна.

– Ще се постарая.

Разсмях се.

– Напълно сериозно: просто дишайте. Само за това трябва да се притеснявате. – Поех дълбоко въздух в желанието си да последвам собствения си съвет.

Дакс бавно свали тениската през главата си и отново разкри релефа на тялото си пред очите ми. Не забелязах нито грам тлъстинка. Рязко се обърнах, когато осъзнах,

че задържах погледа си върху него по-дълго от приличното.

Той легна по корем и след секунди дочух топуркане от лапи и подрънкване на метален нашийник откъм коридора.

Голям английски бобтейл бутна вратата и влезе в стаята с мощен лай насреща ми. После с един скок се озова на масата върху гърба на Дакс.

– По дяволите, Уинстън! – извика Дакс.

Дори не бях си представяла, че толкова голямо куче може да скача така високо. То ми хвърли зверски поглед. Тази къща е пълна с дружелюбни създания.

– Здравей – сковано казах аз.

То изръмжа. Явно кучето беше точно толкова натегнато, колкото и стопанинът му.

– Слизай от мен, дебелако! – изстена Дакс.

Кучето продължи да ми ръмжи, докато аз покрих устата си с ръка в опит да овладее смеха си.

– Защо е толкова недружелюбен? – попитах аз, опитвайки се да прикрия удивлението си.

– Безупречна охрана. Дремеше си на горния етаж, когато пристигнахте. Надявах се, че ще продължи да си спи. Не мислех, че ще слезе долу, макар че трябваше да го очаквам.

Дакс се надигна да седне и успя да отмести животното. Скочи от масата.

– Веднага се връщам – каза той и изведе Уинстън от стаята. Подрънкването на нашийника се отдалечи по коридора.

Останала сама за момент, въздъхнах с облекчение и се приближих към един рафт, отрупан с всевъзможни предмети, сред които голяма бяла раковина, която ми се стори съвсем не на място в типично мъжката атмосфера

на помещението. Изглеждаше красива. Спомних си какво казваше майка ми в детството ми, взех я и я долепих до ухото си, за да чуя шума на океана. Звучите, резониращи отвътре, ме накараха да притворя очи и да се усмихна.

– Моля ви, не пипайте това – извика зад мен Дакс.

Стресната от гласа му, подскочих, раковината се изплъзна от ръката ми и се пръсна на земята.

Той нададе смразяващ крясък.

Ръцете ми затрепериха.

– Толкова съжалявам... аз... – коленичих да събера парчетата, но той ме спря.

– Не пипайте нищо! – нареди ми той с леден тон.

– Защо? Вината е моя – настоях аз.

– Моля ви, просто станете – сопна се той с още по-остър тон.

Пламнала от притеснение, гледах безпомощно поразията. Тогава забелязах, че още нещо беше паднало от рафта. Пластмасов плик с... прах.

Бавно се изправих и посочих към пода.

– Какво е това?

Погледна ме в очите и след няколко секунди отговори:

– Съпругата ми.